

Chị Dâu

Hàng Bè

ôi lái xe vô sân, tắt máy và bước xuống, nhìn quanh. Từ ngoài đường cái, đã loáng thoáng thấy bóng chị Dâu ngồi bên thềm cửa, nghiêng nghiêng người, chắc đang vun quén mấy chậu hoa lan. Chị rất thích hoa nên những ngày nghỉ, chị dành hết thì giờ săn sóc mấy giò lan quý.

Còn anh Hai tôi thì rảnh rang, chỉ chăm lo cho hàng đậu hoa hồng gai của anh, năm này qua tháng khác, cho mỗi ngày mỗi cao hơn, mỗi nhiều nhánh, nhiều gai hơn!

Bước lên thềm, tôi thấy rõ thiệt là chị đang say mê đơm đơm, xới xới, tỉa hoa, đến nỗi tôi vô nhà, chị nói chào chú mà không ngẩng đầu lên. Cho nên làm sao chị có thể biết là có ông tây hàng xóm núp sau cánh cửa nhà bên kia đang say mê nhìn chị.

Đã bắt gặp mấy lần như vậy rồi, lúc đầu tôi hơi nghi, bây giờ thì không còn nghi nan chi nữa: Đúng là ông tây hàng xóm chết vợ đang mê tít người chị Dâu của mình!

Hai nhà cách nhau một hàng đậu dày đặc hoa hồng gai. Loại hồng này sao mà nhiều gai quá, không biết anh chị lấy giống ở đâu về trồng, đụng vô là bị xước cả tay, đau điếng. Nhiều người kêu loại hoa này là hoa tường vi, nhưng tôi nghĩ là không phải. Hoa tường vi ngày xưa bên mình cánh mỏng manh, nhỏ nhắn, phớt hồng trong nắng, đẹp hơn nhiều, và... ít gai hơn.

Không phải tôi nói vậy để khen cho hoa tường vi bên xứ mình, lý do vì ngày xưa thời trung học tôi có trồng cây si cổ thụ một cô bạn cùng lớp ngồi bàn đầu, trên tôi ba dãy bàn, tên gọi là Tường Vi. Tuy rằng cô chẳng thèm để ý đến tôi nhưng tôi vẫn một lòng say mê. Người ta thường nói, tình học trò như gió thoảng mây bay, nhưng mối tình thơ dại này sao cứ vương vấn mãi trong hồn tôi? Có lẽ vì không được đáp lại, tôi cứ ôm tâm lạnh, khư khư sống hoài trong ảo vọng. Tôi nghĩ ông tây hàng xóm đây, tuy tuổi hoa niên không còn nữa, nhưng ảo vọng thì chắc vẫn đông đầy...

Quả thật lúc đầu tôi rất vô tâm, dù mỗi lần tới nhà anh chị chơi, mới vô đến cổng là đã thấy bóng dáng ông ta thấp thoáng bên kia hàng đậu, sau mấy bụi tường vi màu hồng phấn. Cho tới ngày Hoàng Anh, vợ tôi, la hoảng lên:

- Anh ơi, lạ chưa. Lần nào mình tới đây, cũng phải chào cái ông hàng xóm này trước, trăm lần như một vậy anh?

- Thì ổng là hàng xóm, mình chào ổng một cái có sao đâu.

- Có sao chứ, sao lại không sao? Chỉ tại anh không để ý, cái tướng ổng kỳ kỳ, đáng nghi lắm. Cứ nhìn qua vườn bên này, lấp la lấp ló... Không bình thường!

Nghe vậy, về sau tôi để ý thấy đúng thiệt, ông này hình như chỉ thích sống với thiên nhiên, chẳng chịu ở trong nhà cho đỡ nắng đỡ mưa, lúc nào cũng có mặt ngoài vườn.

Hôm bữa, tôi ngồi uống la de cùng anh Hai bên hàng hiên, vừa lúc chị Dâu đội nón ra vườn tưới cây, tỉa hoa, tôi thấy ông ta cũng bước ra, đầu đội mũ, đi tới đi lui, sân bên kia, mãi miết...Khả nghi!

Ngày xưa thời non dại tôi đã yêu. Quá nửa đời người, tôi cũng từng yêu. Con đường tình đã đi qua mấy lượt, sao tự nhiên tôi thấy thương cảm cho ông tây già này quá. Tình yêu này, không biết là lần thứ mấy đến trong cuộc đời ông, mà sao cứ như tình học trò của tuổi hoa niên?

Yêu nhằm cái bà hàng xóm Việt Nam có chồng một bên không rời. Thấy thương cho ông tây hàng xóm ôm bụi hoa tình nở muộn...

Tôi chào chị Dâu, đi thẳng vô nhà. Anh Hai đang ngồi trước máy điện toán chăm chú bấm tới bấm lui. Coi bộ có gì không ổn, nét mặt anh đắm chiêu.

Mấy tháng nay, nhờ bắt kịp văn minh thời đại, anh Hai bắt đầu theo học một khoá Photoshop! Theo như kiểu mấy ông bạn già của anh, với tiền hưu rủng rỉnh, rảnh rang không biết làm chi, rủ nhau đi học thêm, để giải khuây.

Thấy tôi vào, anh mừng rỡ,

- Chú coi dùm anh, đang sửa màu áo dài của chị thành áo vàng cho ra dáng công chúa mà làm hoài, màu chưa được đẹp, chán thiệt!!!

Ngồi xuống bên anh, tôi nhìn vào màn hình, ảnh chị dâu với khuôn mặt thon dài như thời còn trẻ, trông đẹp ra phết,

- Thôi anh Hai nghỉ tay, để em làm cho

Thế là anh cười, xoa tay, thở phào.

Giúp làm xong mấy tấm hình, hai anh em mang la de, ra hàng hiên chuyện vãn, coi chị Dâu chăm sóc các chậu hoa lan. Thoáng thấy ông tây già hàng xóm lượn tới lượn lui bên kia hàng đậu, tôi mỉm cười vu vơ, thầm nghĩ, mới sáng ra đã có người vui rồi, ngày nì chắc ông già sẽ có niềm vui suốt ngày đây, và biết đâu chừng, tối nay ông sẽ ngủ ngon hơn với nhiều mộng đẹp.

Tôi vẫn vui và có chút hứng thú trong lòng mỗi lần nhớ tới tiếng hát Hà Thanh trong bài ca " Mỗi ngày ta chọn một niềm vui ". Như vậy niềm vui của ông chọn không ở đâu xa, mà gần xít, sát bên hông nhà.

Đang tùm tùm cười, nghe anh Hai hỏi,

- Cô ấy đâu mà hôm nay không đi với chú?

- Sáng nay Hoàng Anh đi họp hội cựu học sinh trung học anh ạ.

- Hội hè nào thì cũng mời mấy ông chồng đi chứ. Coi bộ chú bị phạt phải ở nhà à? Chị Dâu ngừng tay, xây qua hỏi.

Tôi vội giải thích:

- Không phải chị ơi, mấy bà ấy họp để lo bầu ban chấp hành, rồi bàn chuyện văn nghệ văn gừng, viết báo viết văn cho hội chi đó. Chiều tối nay thì đám đàn ông tụi em mới được hân hạnh tham dự ăn tiệc với mấy bà. Được thất nghiệp một ngày, sướng lắm đó chị.

- Thế hai đứa nhỏ đâu, sao không thấy tới?

-Tụi nó cũng đi chơi thể thao theo hội, theo đoàn hết rồi anh ơi.

Anh Hai cười hớn hở,

- Tốt quá rồi. Vậy chú ở lại ăn cơm trưa với anh chị, chơi tới chiều. Nè cái sổ chú vậy mà có lộc ăn đó nghe. Hôm nay Bích Trâm làm món đặc biệt " xôi thịt hon " mà ngày xưa chú vẫn thích đó, chú nhớ không?

- Sau đó là món gì nữa em? Quay qua chị dâu, anh hỏi.

- Bánh canh tôm cua, rồi chè đậu ngự trắng miệng. Bọn em mới đi Việt Nam về cho gói đậu ngự Huế bỏ và bùi lắm, chắc chắn ngon rồi.

Anh Hai cười hề hề, vui vẻ:

- Đó, đó! Toàn mấy món có đậu mà ngày xưa chú thích đó, thấy chưa?

Và chỉ mình tôi hiểu vì sao anh cười.

Nhắc món "xôi thịt hon", tôi chợt nhớ tới và thương bà cô già suốt một đời thương lo cho lũ cháu, bọn tôi. Ngày xưa còn đi học, lâu lâu bà cô nấu cho một nồi thịt hon ăn với xôi nếp trắng hay xôi đậu phụng. Nhìn những búp giò heo mượt mà, vàng hươm trong nồi xâm xấp nước sốt đặc quánh, thơm phức mùi nghệ với mùi sả tươi, trộn lẫn những hạt đậu phụng trắng phau, bùi bùi, thơm ngon, vô cùng hấp dẫn. Chỉ nhìn thôi là đã thấy muốn ăn lắm rồi. Từ thuở nhỏ, tôi vốn là một thằng bé ham ăn đủ thứ đậu. Sáng đi học, bà cô thường nhét cho một gói đậu phụng nấu, trong chiếc cặp.

Ở nhà, mỗi lần ăn xôi thịt hon thì có bao nhiêu đậu phụng trong nồi, tôi hăng hái lượm ăn hết trơn. Anh Hai ngồi một bên, nhường hết cho thằng em, chỉ biết cười trừ...

Bữa nay được thưởng thức lại món xưa do Chị Dâu nấu mà nhớ quê hương với vô vàn kỷ niệm.

Hồi đó anh Hai học lớp đệ nhất, ra người lớn rồi vì sắp vào đại học. Chị Dâu học đệ tam dưới anh hai lớp, áo trắng tóc thề duyên dáng, nón lá bài thơ, làm anh Hai điên đảo, mộng mơ.

Còn tôi mới đệ tứ, vậy mà "chơi bời" thì hơn ai hết. Đầu tóc lúc nào cũng đánh rối tung lên, bờm xồm như người nghệ sĩ, tướng tá thì bơ bơ, gàn gàn, cứ tưởng như ta đây là lãng tử! Cũng may chuyện học hành chưa đến nỗi bất bát, chớ nếu mà cầm đèn đỏ thiệt thì cũng chết ngắc ngoài với ba tôi. Trong nhà, anh Hai học giỏi bao nhiêu thì chú em lãng tử, gàn như tôi, gồng mình, ráng hết sức cũng chỉ đứng đầu được "nhứt món một": Việt văn. Còn lại Toán, Lý Hoá hay cái chi chi có lòng thông theo ba con số, kể như là tôi "đập".

Học hành đã vậy, tôi lại còn đại dột đem lòng yêu thương tư tưởng Tường Vi, cô bạn học xinh như mộng cùng lớp, lại là em gái rượu của chị Dâu sau này nữa chứ!

Éo le thay. Hồi đó, dẫu chị đã có tình ý với anh Hai tôi rồi mà mỗi lần nhìn thấy tôi, chị ghét đui, vênh bộ mặt lên. Cái mặt chị vênh vênh còn cao hơn bộ mặt cao kỳ của Tường Vi nữa. May mắn làm sao duyên nợ của tôi không thành, vì Tường Vi em chị, đâu có thèm nhìn tới tôi. Một nửa con mắt cũng không! Một cái liếc mắt dụi dằm cũng... muôn đời sẽ không bao giờ có!

Chỉ lâu lâu, chắc vì thấy tôi chàng ràng trước mặt, gai con mắt quá, Tường Vi nguýt cho một cái đứt đuôi con nòng nọc!

Lạy tạ ơn trời đất. Nếu xui ra mà hai anh em nhà tôi nhảy vô ngồi làm rể một nhà chắc chị Dâu sẽ "dí" tôi tới chết luôn!

Khi lên đại học, vào Saigon, tôi gặp được một cô Gia Long, gốc "Huế kỳ", em thẳng bạn cùng lớp.

Thằng này số đỏ, hên hơn tôi nhiều vì nó có em gái, tay trong, tay ngoài, giới thiệu cho mấy cô bạn học cùng trường, toàn xinh và điệu chịu không nổi. Tôi nhìn thẳng bạn mà ganh tị ghê, cứ ao ước giá chi kiếp sau cha mẹ sinh cho tôi vài cô em gái cho đời tôi được lên hương!!!

Có lẽ Trời Phật động lòng nên xui khiến cho tôi đi ngang qua trường nàng trong một buổi chiều, vừa lúc Sài Gòn đổ cơn mưa rào, tôi lạnh trí cầm dù tới đứng trước cổng trường Gia Long, dưới tàng cây, chờ em tan học, đón em về dưới mưa làm em cảm động, và chắc là hạnh diện trước đám bạn bè cùng lớp.

Từ đó, thành thói quen và cũng thành bốn phận thiêng liêng, tôi tiếp tục trồng cây, đón đưa em, dù cho trời nắng đẹp, mưa dầm hay bão tố, cũng không nề hà!

Để rồi từ đó hai đứa hò hẹn, yêu nhau luôn cho tới ngày thành vợ thành chồng.

Chị Dâu rất quý vợ tôi và cứ khen hoài, khen mãi vợ chồng tôi đẹp đôi, hạnh phúc.

Có một lần, tôi hỏi chị:

- Hồi đó, chị Bích Trâm, đã bồ với anh Hai rồi, mà sao chị ghét em quá vậy?

- Thì... cũng vì chú đi theo con Tường Vi, hấn mà dính chú, mạ tui đập chết.

Nếu không thì mắc chi ghét chú.

- À, thì ra vậy!

Chị lại tiếp lời:

- Thiệt ra mà nói, thì hồi đó tui sợ chú chứ không phải là ghét chú. Nhìn tướng tá chú lẳng tử tử hồi còn học đệ ngũ, đệ tứ, sợ muốn chết. Cái đầu tóc thì bờm xờm, rối tung lên, thấy phát ghê.

-... Nếu hồi đó em không theo đuổi Tường Vi, chị có ghét em như vậy không?

Chị mỉm cười mím chi, cười cả bằng đuôi con mắt, không trả lời.

Anh Hai tự nhiên chen vào:

- Phải như em không theo đuổi em của chị Hai, nghĩa là không khiến bị chị ghét đến thế, thì không chừng hồi đó em đã thành thùng thơ của anh rồi cũng nên. Chớ hồi đó, không có tay trong tay ngoài, anh theo chị Hai cũng mệt lắm đó chứ!

Anh cười, nói tiếp:

- Mệt mà vui!

Chị mỉm cười, nhìn anh dụi dằm...

Riêng tôi cũng biết ngày xưa vì chị Bích Trâm là người đẹp nổi tiếng nên anh Hai có rất nhiều đối thủ. Đánh đông dẹp tây! Anh thích thú phán tiếp,

- Không đề cao cảnh giác không được. Giặc ở khắp nơi!

Hôm nay ăn lại ăn món cũ đậm tình quê hương, hai anh em ngồi nhắc chuyện ngày xưa, thuở còn niên thiếu, thuở lòng còn đầy ấp ước mơ, tôi chợt hỏi anh qua hơi rượu bia cay nồng:

- Anh Hai, anh cứ hay nói giặc ở khắp nơi, vậy mà nếu có giặc ở ngay bên hông nhà thì anh làm sao?

Anh cười xoa vui vẻ:

- Ý chú muốn nói tới ông tây già goá vợ si tình hả? Ờ, thấy ông ấy cũng cô đơn tội nghiệp thật. Chẳng bao giờ thấy có ai tới thăm!

Mà chú không để ý sao? hàng đậu hoa tường vi nhà mình càng ngày càng rậm, càng cao và nhiều gai nhọn đó kìa?

Tôi ngơ ngơ chưa kịp hiểu.

Nhìn qua, thấy chị Dậu tôi nghiêng người, lắc nhẹ đầu cho mái tóc dài xỏa xuống bờ vai, che hờ ngang khuôn mặt hiền hậu. Chị cầm cái khăn choàng mỏng tanh màu hoàng yến lên, che dấu nụ cười duyên với anh Hai. Thiệt là điệu!

Tôi đứng dậy, trả lại khoảng không gian đầy hoa mộng cho chị Dậu và anh Hai tôi.

- Em lấy chè đậu ngự đây, và pha trà nữa. Mình ăn tráng miệng ngoài vườn nghe.

Thiệt! Cho dù bao năm tháng có trôi qua trong dòng đời vội vã, hững hờ hay ngưng đọng; cho dù bao đổi thay thăng trầm trong cuộc sống nơi đất khách quê người hay nơi tận cùng thế giới, thì tôi cũng như bao nhiêu vạn chàng trai Huế đa tình khác, vẫn sẽ muôn đời không quên được nụ cười duyên dáng, e ấp, hiền dịu, của " Những cô gái Huế kỳ " .

Hàng Bè

5 / 2016